

Sílvia Alcàntara: «La realitat és molt més recargolada que tot el que es pugui imaginar al cap d'un escriptor»

Anna Ballbona / *El Temps*

Després de l'èxit de la seva primera novel·la, *Olor de colònia* (2009), de la qual s'han venut 55.000 exemplars, i de la bona rebuda de *La casa cantonera* (2011), Sílvvia Alcàntara (Puig-reig, 1944) publica ara 'Els dies sense glòria'.

En aquesta novel·la Alcàntara explora la història d'una nissaga, des dels anys 30 fins a principis dels 2000: hi ha el pas traumàtic del camp a la ciutat, l'adéu a formes de vida i paisatges, els silencis d'allò dolorós i els tràfecs per tirar endavant amb els canvis socials i econòmics de teló de fons.

-El paper central del personatge de la Glòria a la novel·la la fa diferent de les anteriors?

-Jo vaig començar amb un personatge en concret, que no era la Glòria sinó que era l'Enric [el marit]. Un dels temes que m'interessava era el de la immigració, però la immigració interna, de casa nostra. I per això l'Enric, que vivia en un poble, amb uns pares que eren pagesos. I després aquest personatge el vaig començar a vestir. El fet de posar en el títol el nom de la Glòria va ser molt posterior. Aquesta novel·la és la història d'una família, de com va patir o gaudir en tots aquests anys.

-Per aquesta família cobra molta importància el contrast del camp amb el món urbà...

-Sí, com va patir la gent pel fet de deixar una casa i les terres, de deixar una casa sòlida dels avantpassats i les dificultats que això comporta. Hi ha gent que va patir molt.

-Tot i així, la imatge que propaga sobre el món del camp no busca la mitificació...

-Les postes de sol o les imatges bucòliques hi són, però és clar, és una feina dura. El protagonista, per exemple, aprèn l'ofici de carreter quan ja gairebé no n'hi havia. Després posa una botiga i les grans es mengen les petites. Aquesta és la història de la gent

treballadora. Gent que ha après un ofici que després ja s'ha acabat. Jo amb això també m'hi vaig trobar. Parlo molt de coses que he viscut.

-Què hi ha de vostè en aquesta novel·la?

-Jo no vaig viure al món rural, jo vaig viure en una colònia, que no era ben igual. El món rural m'agrada molt. Anava a estiuejar a casa de la meva padrina, al Solsonès, i tinc molts records d'això. El meu home sí que havia viscut al món rural, m'havia explicat coses. Quan estic escrivint, tinc com una necessitat de parlar-ne. En totes les novel·les hi poso alguna cosa. De la mateixa manera que m'agrada posar-hi avis, perquè em permeten treure aquestes paraules d'abans, paraules que deia la meva padrina i els meus pares. És per enllustar una mica aquestes paraules que estan en desús. Les paraules d'abans i els avis són dos elements que no me'ls descuido mai, una mica com la sal i l'oli.

-El matrimoni de l'Enric i la Glòria ha viscut les dificultats dels pares però també dels fills...

-Això passa a totes les generacions. Hi ha un adagi popular que diu: dels pecats dels pares els fills en van geperuts. Això ho havia sentit dir a la meva padrina. En aquesta novel·la s'ensenya com la família és una cadena. I això passa amb els pobres i els rics.

-La família posa gepes als seus membres?

-Sí. La realitat és molt més recargolada que tot el que es pugui imaginar el cap d'un escriptor. La vida se'n va per allà on vol.

-Expliqui el paper del silenci a la novel·la. Allò que s'ha callat sempre surt?

-Tots tenim secrets. De vegades els podem guardar i de vegades hi ha circumstàncies que els fan sortir. El secret de la Glòria surt per la conversa que sent la filla. De vegades els silencis tampoc són per amagar secrets sinó senzillament perquè necessitem callar i guardar-ho per nosaltres. No tot s'ha de dir. Hi ha coses que fan mal i tampoc tens l'obligació de dir-ho tot.